

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

Oratio Iacobi Patriarchæ, in ficta morte Iosephi: Ex Philone, lib. de Ioseph.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

quem idē generosior decet constantia, quam Sedeciam Regem mollissimis studijs innutritum: ad hoc tamen fulmen, ex morte Iosephi

filij (ut ipse arbitrabatur) contortum, ita loquitur apud Pilonem, orationem miseratioibus, & grauitate condicens.

ORATIO IACOBI PATRIARCHAE, IN FICTA morte Iosephi.

Philo, lib de Ioseph.

Ουχ ὀδύναί με λυπεῖ τέκνον, ἀλλ' ὁ γένος τάρφ. εἰ ἐπὶ γῆς ἐτάφης τ' σῆς, παρηγορήμεν ἑβραέπευτα, ἐσοπίλευσα πρότερον ἀπεθνήσκοντα, τελευταίων ἀσπασμάτων ἐκοινώνησα, τοὺς ὀφθαλμοὺς σιωπῶντα, ἐπεδάκρυσα χεῖμένω τῷ νεκρῷ, πολυτελεῶς ἐκίβησα, τῷ νομιζομένω οὐδ' ἀρέλιπον· ἀλλὰ εἰ καὶ ἐπὶ τ' ἐξῆς, εἶπον ἄμ, τὸ οἰκτεῖν ὄφλημα τ' φύσεως ἀπολαβήσῃς ὡς οὐδ' ἔσθ, μή χατήρη. πρὸς βῶλιας αἰ πάσιδες, ἀπυθονόντων ἡ πᾶσα γῆ τάρφ. ἀκούμοροι δι εἰσι πάντες ἀνθρώποι, καὶ γὰρ ὁ μακροβιῶταί, ὀλιγοχρονιώταί, ἀντελείψωμαι ὡς αἰ. εἰ δ' ἄν, καὶ βιαίως, καὶ ἐπιβλήσῃς εἰδει θνήσκων, ἢ ἂν μοι χερότερον χερκόν ὄπ' ἀνθρώπων ἀναυρεθῆναι. οἱ κτεάνητες, νεκροὶ ἀνῆλθσαν, ὡς ἐπαμύτα δαίμονι, καὶ τὸ σῶμα ἐγκρύψαι. εἰ δ' καὶ πάλιν γένοιτο ὡμόταλοι, πῖ πλεονέχου, ἢ φίλων ἄταρον ἀπαλάττωσαι; τῷ δ' ὅτι ὄψω παρ' ἰνταν ἰσως πῆς ἐπιτάς, καὶ δεασάμεν, οἱ κλοι τ' κοινῆς λαβῶν φύσεως, ἐπιμελείας καὶ ταρῆς ἡξίωσεν ἡμῶν δι, ὡς λόγ, ἀλλήλοισι καὶ ταρκοβοροισι θηρῶν εὐαχία καὶ δόνη γέγονε. γευσάμενοις, καὶ ἐπιτάδῃσι τῷ ἐμῷ σπλάγχνω. ἀθλητής εἰμι τῷ ἀεθλήτῳ, ἐκείνῳ γενόμενος πολλὰς χακοπαδείας, ἀλώμεν, ἐν τένον, θητέωμ, ἀναχαζόμεν ὄπ' ὄν ἡμῶν ἐχρήμ. καὶ πολλὰ μῆδον, πολλὰ δ' ἡκστα, μυρία δὲ αὐτὸς ἐπαδομ τῷ ἀνηκέσωμ, ἐφ' οἷς παρ' αὐτοῖς μετρεοπαδῆμ, οὐκ ἐγνάμφην. ἀλλ' οὐδ' ἂν τῷ συμβεβηκότ' ἀπορητότερον, οὐκ τὴν βῶλιον τ' ψυχῆς νατέλαρε, καὶ χαίρηκα. πῖ γὰρ μᾶλλον ἢ οἱ χερότερον πῶνθ, ἢ μῆ ἐδῶς τῷ πατρός διακεκόμισαί

NON tam ego tuam mortem, fili mi, doleo, quam sepulchri iacturam: nam si tibi sepulchrum contigisset in terra propria, nec mihi deesset solatium. A sedissem agrotanti ante mortem, impendissem morienti extrema oscula, clausissem oculos, mortuum perfudissem lachrymis, extulissem magnifice, nihil omissem ē iustis funeribus, atque etiam si peregrē defunctus esses, dixissem tecum, persolutum est naturæ debitum, noli trīstari, viui habeat suas patrias, at mortuorum omnis terra sepulchrum est: Breuis aui sunt omnes homines, nam qui maximē longæuus fuit, quantillum temporis vixit, si ad æternitatem id conferas: vel si omnino mortuus eras per vim, & insidias, leuius fuisset extingui manibus hominum, qui mortuum saltem miserati, obtulissent terra, & cadauer sepelissent, aut vt crudelissimi fuerint, quid amplius poruissent, quā insepultum projicere, quem mox viator aliquis prateriens memor naturæ communis humasset, misericordia commotus. Nunc, vt fertur, immites, & carniuoras bestias pauisti, & saturasti meis visceribus. Hactenus multos labores inopisatos exantlaui: in his miserijs abunde sum exercitus errando, peregrinando, mercede feruendo, dura ferendo imperia, vsque ad vitæ periculum exagitatus, à quibus minime oportuit: multa vidi, multa audiui, multa passus sum grauia, quibus ad patientiam eruditus perduravi, sed nihil presentī casu intolerabilius, qui totum animi mei robur subuertit, atque deiecit. Quis enim luctus potest esse maior, aut miserabilior? vestis pueri ad patrem perlata est: ex ipso non membrum, non frustum, non vel minima reliquia, totum deuorauerunt bestia: nihil superest, quod sepulchro inferatur. Ac ne vestem quidem recepi, nisi vt ad eius aspectu recrudescat doloris memoria, ne vnquam tantæ calamitatis obliuio possit irrepere.

111

